

foreslaa hende en Spaseretur i Haven. Hun kunde ikke godt sige nej uden at være uartig. Pers indesluttede Væsen og rolige Høflighed gjorde hende nu ogsaa mere tryg. Alligevel sørgede hun for, at de ikke fjernede sig længere fra Verandaen, end at Hofjægermesterinden kunde se dem, om hun skulde komme tilbage.

Forresten var de hver for sig for optaget af egne Tanker til at kunne føre en virkelig Samtale. Inger tænkte blandt andet paa noget, som Hofjægermesterinden havde talt om under Kørslen hertil, nemlig, at Hr. Sidenius havde været i saa daarligt Humør de sidste Dage, og at denne nedtrykte Sindsstemning uden Tvivl stod i Forbindelse med hans ulyksalige Forlovelse. Hun havde et Par Gange under Frokosten set over paa ham, og hun syntes ogsaa nok, at han havde forandret sig og saa daarlig ud. — Det gjorde hende i Grunden ondt for ham. Hun kunde ikke tænke sig noget forfærdeligere end at være bunden til en, man ikke holdt af og maaske ikke engang respekterede.

»Hvad siger De om at forsøge, hvorvidt der skulde være lidt friskere Luft derude paa Marken?« spurgte Per, da de et Øjeblik var kommen lidt langt fra Verandaen og stod ved en Laage i Havegården, der vendte ud til det Fri. »Der er saa trykkende under Træerne idag. Fluerne herinde generer Dem ogsaa, kan jeg se.«